

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. Hero property, s. r. o.**, se sídlem Mikulov, Zámecká 47/11, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve sdělení ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014, sp. zn. S-JMK 31862/2014 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že je vlastníkem pozemku parc. č. 68, jehož součástí je stavba č. p. 47, v katastrálním území Mikulov na Moravě (vzhledem k tomu, že všechny nemovitosti, o nichž bude dále pojednáno, se nachází v tomtéž katastrálním území,

soud již nebude v dalším textu katastrální území uvádět). Tuto nemovitost koupil v roce 2010 od tehdejšího vlastníka R. H. Bývalí vlastníci sousední stavby č. p. 45, jež je součástí pozemku parc. č. 66, provedli v letech 2008–2009 stavební úpravy odporující vydanému stavebnímu povolení a projektové dokumentaci, porušili § 128, § 141 a § 160 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

[2] Výsledkem opakovaného porušování zákonných norem stavebníky je současný stav, kdy pozednice a tím pádem i střecha stavby č. p. 45 zasahuje v celé své délce a v šířce více než 50 cm na nemovitost žalobce a překračuje hranici žalobcova pozemku. Předmětná střecha konstrukčně leží na dlažbě žalobcovy terasy a nosná zeď pod pozednicí zasahuje více než 20 cm na pozemek žalobce. Žalobci je tak znemožněno provést v budoucnu případnou rekonstrukci stropu a terasy na ní ležící, neboť je zcela konstrukčně provázána s konstrukcí střechy stavebníků. Uvedeným jednáním stavebníci způsobili žalobci škodu na majetku.

[3] Bývalý vlastník stavby č. p. 47 a poté i žalobce v letech 2009–2013 opakovaně vyzývali žalovaného, aby sjednal nápravu protiprávního stavu. Žalobce na nezákonný stav upozorňoval i Městský úřad v Mikulově (dále též „stavební úřad“), ten však podání žalobce zcela ignoroval, popř. reagoval zcela v rozporu s platnou legislativou.

[4] Celá situace vygradovala v roce 2013, od kdy kvůli chybnému konstrukčnímu řešení hydroizolace stavby č. p. 45 zatéká do stavby žalobce a dochází k jejímu podmáčení. To až do takové míry, že začalo hrozit reálné nebezpečí zřícení zdi. Tak může dojít ke značným následným škodám na majetku žalobce. Současný stav zdíva společně s reálnou hrozbou jeho zřícení pak ohrožuje i život a zdraví osob.

[5] V prosinci 2013 žalobce popsal uvedený stav stavebnímu úřadu a vyzval jej k zahájení řízení o odstranění stavby č. p. 45, neboť tato ohrožuje majetek třetích osob a dále jejich zdraví a život. Stavební úřad však, aniž by provedl místní šetření ohledně aktuálního stavu stavby č. p. 45, zaslal žalobci sdělení ze dne 14. 1. 2014, č. 64/2014. V něm konstatoval, že stavba č. p. 45 je řádně zkolaudovaná, řízení o jejím odstranění bylo zahájeno již v roce 2009, následně však bylo zastaveno, neboť stavební úřad neshledal na straně stavebníka žádné pochybení. V tomto sdělení tedy stavební úřad ignoroval, že návrh na zahájení řízení o odstranění stavby č. p. 45 byl žalobcem v roce 2013 podán z důvodů uvedených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, tedy z důvodů odlišných než v roce 2009.

[6] Žalobce s postupem stavebního úřadu nesouhlasil, podáním ze dne 10. 3. 2014 tedy žalovaného požádal o posouzení stavu věci. Žalovaný však žalobci v opatření ze dne 13. 5. 2014, č. j. JMK 31862/2014, sdělil, že žalobce neuvedl žádný konkrétní závadný stav stavby č. p. 45, který by ohrožoval žalobcův majetek, případně jeho zdraví a život, pročez žalovaný neshledal v postupu stavebního úřadu pochybení. Žalovaný se tak vůbec nezabýval skutečností, že žalobce již v podání ze dne 18. 12. 2013 popsal, jakým způsobem dochází k ohrožení majetku, případně zdraví a života třetích osob.

[7] Žalovaný ve věci nenařídil místní šetření, nezabýval se porušením zákona. Posléze bez prověření věci zamítl podání žalobce sdělením ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014.

[8] Správní orgány veškerou komunikaci ohledně černé stavby, nerespektování stavební

dokumentace a situace ohrožující život a zdraví osob a způsobující dále škodu na majetku žalobce, odmítají řešit a veškerou korespondenci s žalobcem vedou pouze prostřednictvím „sdělení“, která dále nelze přezkoumat.

[9] Svými nezákonnými zásahy a pokyny tak žalovaný odpírá žalobci jeho základní práva a znemožňuje mu bránit se proti jeho sdělením řádným správním postupem.

[10] Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud jednak deklaroval, že zásah žalovaného do práv žalobce je nezákonný, jednak žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce, a přikázal mu plně respektovat platnou legislativu.

[11] K výzvě soudu ze dne 18. 2. 2015 (č. l. 12) žalobce upřesnil, že podanou žalobě konkrétně brojí proti sdělení žalovaného ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014. Dále uvedl, že žalovanému podrobně vylíčil skutečnosti, z nichž bylo jednoznačně zřejmé, že stavební úřad ignoruje žalobcova podání ohledně ochrany před stavbou ohrožující zdraví a majetek osob. Žalovaný jedná s cílem poškodit žalobce, také ignoruje jeho podání, snaží se věc bagatelizovat, zmiňuje kroky stavebního úřadu nesouvisející s podáním žalobce, ve věci pak nenařídil ani místní šetření, které by mohlo prokázat skutečnosti popisované žalobcem. Záměrně pak ve věci vydal pouze sdělení, proti kterému není možný opravný prostředek či jiný správní postup. Žalobce současně rozvedl i žalobní petit, k němuž doplnil návrh, aby soud žalovanému uložil povinnost řádně prošetřit podání žalobce z hlediska naplnění podmínek § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě popsal svůj procesní postup. Uvedl, že žalobou napadené sdělení ze dne 20. 11. 2014 bylo vydáno na základě podání, jímž se žalobce domáhal přezkoumání dřívějšího sdělení žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. JMK 31862/2014. Žalovaný však neshledal důvod k uplatnění postupu dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Řízení dle § 129 odst. 1 písm. a) i b) stavebního zákona jsou řízeními zahajovanými výlučně z moci úřední, na jejich zahájení tudíž není právní nárok. Důvody pro zahájení některého z uvedených řízení musí být jednoznačně prokázány. V daném případě se jedná o stavbu, u níž byla provedena tzv. celková rekonstrukce. Její užívání bylo povoleno ve IV. čtvrtletí roku 2009. S ohledem na tuto skutečnost bylo nezbytné, aby žalobce v podání adresovaném stavebnímu úřadu konkretizoval, v čem spatřuje závadný stav sousední nemovitosti i způsob, jakým je v důsledku toho ohrožen jeho majetek. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci soudem

[13] Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná.**

III.a) Skutkový stav

[14] Jak zejména vyplynulo ze správního a soudního spisu, dne 19. 12. 2013 obdržel stavební úřad podání žalobce ze dne 18. 12. 2013 označené jako „*Podnět k zahájení řízení o odstranění stavby*“. V něm žalobce zejména uvedl, že v případě stavby č. p. 45 byly stavební úpravy dokončeny v rozporu s projektovou dokumentací. Dle sdělení znalce, který provedl místní šetření, též předmětná stavba zasahuje na pozemek parc. č. 68. Tak byly negovány závěry uvedené ve sdělení stavebního úřadu č. 813/2009, ze dne 6. 10. 2009. Vlastník stavby č. p. 45 konstrukčně svázel přestavek s terasou stavby č. p. 47, čímž zcela znemožnil jakékoliv budoucí provádění oprav a údržby této stavby. Závěrem žalobce vyzval stavební úřad, aby vzhledem k tomu, že současný závadný stav stavby č. p. 45 ohrožuje jeho majetek, a dále s ohledem na to, že stavba č. p. 45 je postavena v rozporu s rozhodnutím vyžadovaným stavebním zákonem, zahájil ve smyslu § 129 stavebního zákona řízení o odstranění stavby č. p. 45.

[15] V reakci na toto podání stavební úřad zaslal žalobci dne 14. 1. 2014 písemnost označenou jako „*Sdělení č. 64/2014*“. V něm s odkazem na § 154 správního řádu uvedl, že samotný podnět není důvodem k zahájení řízení dle § 129 stavebního zákona. V dané věci již stavební úřad takové řízení se stavebníkem (bývalým vlastníkem stavby) vedl v roce 2009; toto řízení bylo pravomocně ukončeno. V současnosti není stavebnímu úřadu známo, že by nastaly nové skutečnosti, které by jej opravňovaly opětovně z moci úřední zahájit řízení dle § 129 stavebního zákona. Stavba je dokončena, zkolaudována a užívána novým vlastníkem k povolenému účelu.

[16] Žalobce se následně podáním ze dne 10. 3. 2014, označeným jako „*Žádost o posouzení stavu věci – nečinnost správního orgánu*“, obrátil na žalovaného. Uvedl, že stavební úřad ignoroval obsah žalobcova podání ze dne 18. 12. 2013, jímž mu bylo oznámeno, že stavba č. p. 45 svým stavem ohrožuje majetek a zdraví třetích osob. K tomu došlo tím, že stavba č. p. 45 byla postavena v rozporu se stavebním povolením. Tento podnět byl jednoznačně podán kvůli naplnění § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, což stavební úřad pominul a ve Sdělení č. 64/2014 žalobci oznámil, že neshledal důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby dle písmene b) uvedeného ustanovení. Stavební úřad přitom svoje sdělení vydal, aniž by se podaným podnětem jakkoli zabýval, provedl kontrolní prohlídku stavby č. p. 45, či v rámci místního šetření prověřil oprávněnost podnětu. V roce 2009 ukončené řízení o odstranění stavby č. p. 45 bylo vedeno dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podnět ze dne 18. 12. 2013 však byl podán na základě nově zjištěných skutečností, naplňujících důvody uvedené v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. V této věci žádné řízení vedeno nebylo. Vůči žalobci přitom stavební úřad postupoval s neuvěřitelnou rychlostí na základě pouhého anonymního oznámení učiněného neexistující osobou prostřednictvím e-mailu. Řízení o odstranění stavby je zahajováno z moci úřední, i zde je ovšem nezbytné, aby správní orgán reagoval na podnět k zahájení řízení, tento řádně prověřil a následně podateli ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda shledal důvody k zahájení řízení. Stavební úřad v daném případě dosud neprověřil, zda stavba č. p. 45 svým stavem ohrožuje zdraví a majetek osob, je tedy nečinný. Z tohoto důvodu žalobce požádal žalovaného, aby stavebnímu úřadu přikázal provést šetření stavu stavby č. p. 45 a sdělit žalobci, zda shledal důvody pro zahájení řízení dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona či nikoliv.

[17] Žalovaný podání žalobce ze dne 10. 3. 2014 vyřídil přípisem ze dne 13. 5. 2014, č. j. JMK 31862/2014, sp. zn. S-JMK 31862/2014 OÚPSŘ, nazvaným „*sdělení podatelů*“. Uvedl, že spisový materiál předložený stavebním úřadem přezkoumal v rozsahu svěřených pravomocí nad výkonem přenesené působnosti obcí ve smyslu zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, tedy jako tzv. dozorový orgán. Současně zjišťoval, zda nejsou dány důvody k přijetí opatření proti nečinnosti podřízeného správního orgánu dle § 80 správního řádu. Žalovaný konstatoval, že ve věci vyřízení žalobcova podnětu neshledal důvody pro přijetí opatření proti nečinnosti stavebního úřadu. Stavební úřad žalobci sdělil, že nenalezl důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby, neboť nenastaly žádné nové skutečnosti, přičemž toto sdělení žalobci zaslal ve lhůtě 30 dnů dle § 42 správního řádu. Současně žalovaný nepřisvědčil názoru žalobce, že stavební úřad měl žalobcův podnět posoudit též z hledisek uvedených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, neboť z podnětu učiněného žalobcem u stavebního úřadu nelze nijak dovodit, že by stavba č. p. 45 byla v havarijním stavu. Žalobce sice uvedl, že závadný stav předmětné stavby ohrožuje jeho majetek, nijak však již nekonkretizoval, v čem ona závadnost spočívá a jakým způsobem je v důsledku toho ohrožen jeho majetek. Žalovaný dodal, že stavební úřad ani krajský úřad nejsou příslušné k řešení soukromoprávních otázek. Uzavřel, že stavební úřad podnět k zahájení řízení o odstranění stavby řádně posoudil a ve Sdělení č. 64/2014 reagoval na údaje uváděné žalobcem.

[18] Následně žalobce adresoval Ministerstvu pro místní rozvoj podání ze dne 21. 8. 2014 označené jako „*Podnět k zahájení přezkumného řízení*“. V něm po rekapitulaci předchozích okolností pod bodem III. uvedl, že stavební úřad měl s vlastníkem stavby č. p. 45 zahájit dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona řízení o odstranění stavby, která svým stavem ohrožuje zdraví a majetek třetích osob. Protože stavební úřad dosud takové řízení nezahájil a krajský úřad neučinil žádné opatření, jímž by mu přikázal ve věci konat, požádal žalobce ministerstvo, aby věc přezkoumalo a vydalo k ní stanovisko.

[19] Ministerstvo přípisem ze dne 29. 9. 2014, č. j. MMR-29759/2014-83/2291, podání žalobce ze dne 21. 8. 2014 předalo k vyřízení žalovanému s tím, že obsahově se jedná o podnět k postupu dle § 156 správního řádu, tedy o podnět k opravě či zrušení sdělení krajského úřadu ze dne 13. 5. 2014, které je úkonem ve smyslu části čtvrté správního řádu, k jehož přezkoumání je příslušný sám krajský úřad.

[20] Žalovaný posléze podání žalobce ze dne 21. 8. 2014 vyřídil sdělením ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014, sp. zn. S-JMK 31862/2014 OÚPSŘ. Uvedl, že v podnětu ze dne 19. 12. 2013 učiněném vůči stavebnímu úřadu žalobce výlučně rekapituloval postup stavebního úřadu ve věci stavby č. p. 45 a kroky tehdejšího vlastníka stavby s tím, že stavba byla provedena v rozporu s projektovou dokumentací. Vše pak konfrontoval se sdělením stavebního úřadu ze dne 6. 10. 2009, č. 813/2009. Na takový obsah podání nemohl stavební úřad reagovat jinak, než jak učinil ve sdělení č. 64/2014, ze dne 14. 1. 2014, v němž konstatoval, že řízení o odstranění stavby č. p. 45 bylo pravomocně ukončeno již v roce 2009 a v dané věci nenastaly nové skutečnosti opodstatňující opětovné zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Žalovaný též výslovně setrval na již dříve vysloveném závěru, že tvrzení žalobce o havarijním stavu stavby č. p. 45 ohrožujícím majetek, životy a zdraví osob, se v původním podnětu nenachází. Ve vztahu ke sdělení žalovaného ze dne 13. 5. 2014 tak není dán důvod k postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu.

III.b) Právní hodnocení

[21] Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. V tomto typu žaloby musí tedy žalobce vymezit to, v čem spatřuje nezákonný zásah, a ze žalobního tvrzení musí být patrný též správní orgán, jemuž je tento zásah přiřítelný. Účinky podané žaloby pak nastupují pouze ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu, který žalobce v žalobě označil.

[22] Žalobce za nezákonný zásah, proti němuž brojil podanou žalobou, výslovně označil sdělení žalovaného ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014 (sp. zn. S-JMK 31862/2014 OÚPSŘ). Ve vztahu k tomuto úkonu se pak domáhal zejména toho, aby soud uložil žalovanému povinnost respektovat platnou legislativu a řádně prošetřit podání žalobce z hlediska naplnění podmínek § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

[23] Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplnňují znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze jej vynutit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91).

[24] Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy buď jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20).

[25] Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publ. pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).

[26] Tak tomu však v daném případě nebylo, napadeným sdělením žalovaného nebyl žalobce přímo zkrácen na svých právech. Tímto připsím ze dne 20. 11. 2014 žalovaný reagoval na podání žalobce ze dne 21. 8. 2014, které svým obsahem bylo podnětem k zahájení přezkumného řízení dle § 156 správního řádu ohledně sdělení žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. JMK 31862/2014, sp. zn. S-JMK 31862/2014 OÚPSŘ. Zde je nutno v první řadě uvést, že přezkumné řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu lze zahájit pouze z moci úřední (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Aps 7/2013-25, publ. pod č. 3046/2014 Sb. NSS). Podateli podnětu k zahájení řízení z moci úřední nevzniká právo na zahájení řízení a následné vydání rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009-58, či ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009-139). Obecné ustanovení § 42 správního řádu ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat. Obdobný postup pak plyne i z poslední věty § 94 odst. 1 správního řádu, který je třeba v daném případě přiměřeně aplikovat na základě poslední věty § 156 odst. 2 správního řádu. Pro postavení podatele podnětu z uvedeného plyne, že tento se může domáhat jen toho, aby správní orgán ve stanovené lhůtě na předmětný podnět relevantním způsobem zareagoval, nikoli toho, jakým způsobem má být podnět konkrétně vyřízen.

[27] V nyní souzené věci se žalovaný dostatečným způsobem zabýval tvrzeními uplatněnými žalobcem v jeho podnětu ze dne 21. 8. 2014, v žádném případě nelze dospět k závěru, že by podání žalobce či důvody v něm uplatněné ignoroval. Závěr ohledně nezahájení přezkumného řízení (resp. postupu dle § 156 odst. 2 správního řádu) sice žalovaný nesdělil žalobci v zákonem stanovené třicetidenní lhůtě (podnět žalobce byl žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj postoupen dne 2. 10. 2014, žalovaný předmětné sdělení vydal až dne 20. 11. 2014), tato okolnost však sama o sobě nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného sdělení, ostatně daná lhůta má pouze pořádkový charakter.

[28] Sdělením ze dne 20. 11. 2014 žalovaný neuložil žalobci žádné povinnosti, ani neomezil jeho práva. Právní postavení žalobce v důsledku tohoto sdělení nedoznalo žádné změny. O žádný přímý zásah do práv žalobce se tak nejednalo.

[29] Ve věci navíc nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že sdělení ze dne 13. 5. 2014, jehož přezkoumání se žalobce domáhal, žalovaný vydal jednak v rámci výkonu dozoru žalovaného nad výkonem přenesené působnosti svěřené orgánům obcí dle § 126 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 69a krajského zřízení, jednak v rámci posuzování případného přijetí opatření proti nečinnosti, přičemž žalovaný takto jednal na základě podnětu žalobce ze dne 10. 3. 2014. Posledně jmenovaný podnět pak žalovaný učinil poté, co stavební úřad sdělením č. 64/2014, ze dne 14. 1. 2014, nevyhověl podnětu žalobce ze dne 18. 12. 2013 k zahájení řízení o odstranění stavby č. p. 45. Zbývá dodat, že řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) i b) stavebního zákona je taktéž řízením zahajovaným z úřední povinnosti, na jeho zahájení tedy nemá podatel podnětu nárok (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2013, č. j. 5 Ans 2/2013-40). Jak plyne již z výše uvedeného, zahájení správního řízení z moci úřední není vynutitelné na základě pouhého podnětu a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu, ať formou žaloby nečinnosti či zásahové.

[30] Soud tedy dospěl k závěru, že k nezákonnému zásahu do práv žalobce postupem žalovaného nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z uvedených důvodů soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu